

סרו לוי יוסף
5152852

בן ענת ודוד

נולד ב- כ"א באלויל תשל"ה 28.8.1975

התגייס לצה"ל בדצמבר 1993

שרת ביחידת אגוז

נפל ב- י"ד בטבת תשנ"ז 24.12.1996

בעת פעילות מבצעית בדרום לבנון.

לוֹיִ יוֹסְפַּ (יוֹסֵי)

בן ענת ודוד. נולד ביום כ"א באלוול תשל"ה (28.8.1975) בירושלים. בן בכור למשפחה לוי, אח בוגר לשתי אחיות צעירות. ילדוו של יוסי התחילה בירושלים ובכפר סבא ולאחר מכן התחיל ללימוד בבית-הספר היסודי בכפר סאלד והמשיך בחטיבת הביניים "יד גיורא" בהרצליה. בשנות התיכון עבר עם משפחתו ליישוב הקהילתי בני יהודה שבגולן, שם למד בבית-הספר התיכון "נופי-גולן" שבקצרין במגמה המדעית-טכנולוגית. כבר בילדותו, התכוונה האופיינית לjosyi הייתה הסקרנות. תחילת שאל, בהמשך פירק, אחר כך חקר בקריאה. בילד צער, שלא הבין את פירוש המלה "סכנה" - נגע, ניסחה, הרס - בשיא התמיינות. מספרת אמו: "כשגדל, ידענו, מכשיך ישן לא זורקים לפח. יוסי כבר יפיק ממנה תועלות: או יפרק אותו על מנת להבין כיצד פעל, או ישמש בחלקו כדי לבנות מהו חדש, או שפשוט יספר את ייעודו, בעוזרת חוכמותו הרבה, נסינו, והידע הרב שרכש מגוריים חייזוניים". הספרים היו אהבתו הגדולה של יוסי. הוא קרא כמעט סוף-ההן ספרות מקצועית. את המחשב הראשון קנו לו הוריו כשהיה בן תשע. צג המחשב משמש עד היום כממשק טלוייזיה בבית הוריו של יוסי, לאחר שהוא ערך בו שיפוצים. בילדותו, מעולם לא ניתן היה לצפות את הצעד הבא שלו. מעשי קוונדס רדף תעלולים, אך אי-אפשר היה לכטוס על יוסי, החיווך החינני שעלה על פניו - המהול בהנהה ובהתנצלות גם יחד - שבר את כולם. יוסי הפך במהרה למקור הערכה ולמידה cocci גדול לשתי אחיותיו - שלומית ורוני. בתחילת, בצירופן למעשי קוונדס, אחר כך בהרצאות על החיים, הבנות והבנות, יותר מאוחר בייעוץ בנושא וכמוון, מורה מעולה לפיסיקה, מתמטיקה, מחשבים ועוד תחומיים רבים - הן הציגו את הבעיות והוא שלף את הפתרון - קליל קלוטן! בבית, כבר מגיל צעיר, כל נושא האלקטרונית היה באחריותו של יוסי - הוראות הפעלה, התקנות, תיקונים. בשנות, שבהם הייתה מלחמת מלחמות, חיכתה לו רשות מטלות שהצטברו.

מבית הספר של הקיבוץ הגיע יוסי להרצליה - מין ילד טוב ירושלים, "מוסדר, חכם והגיוני, תלתל נופל על המצח בדיק שצד - הכל לפי הכללים", מספרים חבריו. כך הגיע יוסי לרמת הגולן, לכיתה י"א ביישוב בני יהודה שבגולן. נזכרת הגר, חברותו: "החיים עם יוסי היו מלאים בצחokiים, בחוכמה, באתגרים.... היה לו חיזק מדהים, חיוך שאי-אפשר לעמוד בפניו. ... לאחר ששסיים את לימודיו בהצטיינות, החל יוסי באימונים לקראת גינויו. יוסי, שהיה בטוח ביכולתו וב יכולתו, שאף לשרת בסיירת מובהרת ולתת מעצמו את המקסימים. בדצמבר 1993 התגייס יוסי לצה"ל והשתלב בסיירת מטכ"ל, לאחר שעבר את הגיבושים הקשים. כעבור שנה, יצא יוסי לקורס קצינים ובסיוומה של חצי שנה מפרקת של לימודים ואימונים סיים את הקורס כקצין מצטיין והוצב, על פי בקשו, בסיירת אגוז. בתחילת דרכו הדרייך טירונים ולאחר תקופה, מתוך צורך פנימי, עבר יוסי לפעלויות מבצעית, תחילת כמפקד צוות ומחר מאוד התקדם לסגן-מ"פ. חבריו של יוסי לשירות מספרים, שהיה קצין מקצועי, בעל יכולת פיסית גבוהה ופרפקציונייסט.

יוסי נפל ביום י"ד בטבת תשנ"ז (24.12.1996), ממטען צד, כאשר היה מפקד הכוח בפעילות מבצעית בדרום לבנון. בן עשרים ואחת היה באותו יום. עמו נפל סמ"ר ניר גנדלברג. יוסי נטמן בבית העלמין בני יהודה. השאיר אחריו הורים, את אחיותיו - שלומית ורוני ואת חברתו - סיון. לאחר נופלו הועלה יוסי לדרגת סרן.

חידת אגד

גולני - באימון ובעגירה

ארוכה, עוקבה מדם וקשה, היא "דרך הקרבנות של החטיבה". עשרות אחוריו-קרב, מאות פעולות ומבצעים ואלו ומאתים וחמשים חללים... כל אלו הם עדות נאמנה ומכאיבת למסורת-הקרב ולפעילות המבצעית... ועם זאת,ربים וטוביים מכין ריבות יוצאי החטיבה, הזורדים בנוסטלגייה ובאהבה את תקופת שרוחם הסדר, ללחמים וכמקדים, לא התנסו בקרב, לא ידעו מלחמה! כל תקופת שירותם הייתה ב"איימון ובעגירה"!

הפרק הזה מוקדש לאלו אשר בסבב שניתי קבעו היו "עלולים לקו", "ירודים לאימון", יוצאים ל"גילה", ל"נופש" ול"תעסוקה". לאלו שלא נתלו חלק בקרב גם לא עברו את הגבול לצורך חדרה או פשיטה, לא פגעו באויב, וגם לא חילצו חבר פצוע תחת אש, וגם לא קיבלו צל"ש, וכל שירותם הצבאי היה מבט"ש לבכ"ש.

אם תשאל, תיוכח איך הם זוכרים, ואין זה משנה אם שורתם בחטיבה בשנות החמישים או בשנות השמונים, ביום תש"ח, קדש', ששת הימים או יום היכפורים; במלחמת ההשתה והמודפים, במבצע ליטאני או של"ג, במלחמת לבנון או בשתחים'...

אם תשאל, הם יספרו בהתלהבות ובמשמעות גיגועים על אותם הימים: על סיור הבוקר והסיור האלים, על התצפית והמארכ, על ניוט הלילה ושגרת המוצב... ועל נס את החברות והאהווה, תחושת השתייכות והגאות, בפלוגה, בגדוד ובחטיבה. הם זוכרים היטב, כל דורות הלוחמים, את המ"פ, המ"מ, הסמל והרט"ר, את המאהל והשמורות, ההתנה והশמעות... ה"קיטבך", הפק"ל והתק"ל. שק-השינה, המדים והדרגות. אפוד-המגן, השש-בש, הקסדה ואין-ספר חוויות...

ויל כן, ראוי לספר על אותם אלף לוחמים, שלא חתכו זעה זמאץ וחזרו רטובים מריצת-לילה, מסע, מטעו ומעשרותימי אימונים: אימון "יבש" ו"רטוב", אימונו-לילה ואימון-יום, אימון מחלקתי, פלוגתי וגדודי. אימון-הפרט ואימון החטיבה. אימונים בהגנה, בתתקפה, בהבקעה ובכל צורות הלחימה: ביעד מבודר, בשטיח בני, במדבר ובהר, עם שרין ותוchnים או עם הנסה... מעבר שדות-מוסקים ולחימה בתעלות, לחימה בצורות קטן,

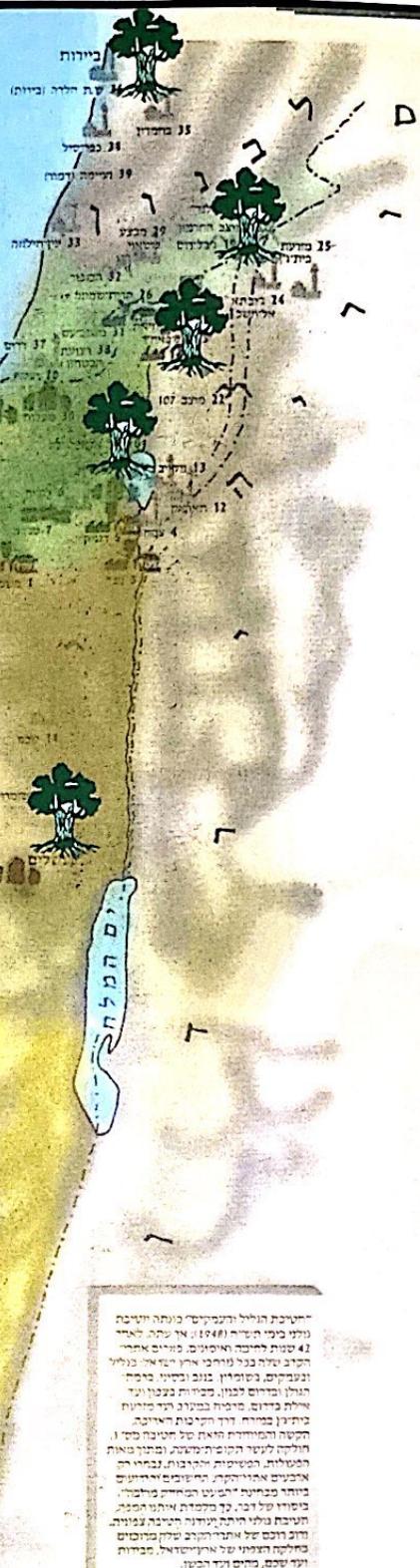
בחוליה ועם כל הפלוגה... עם חגור קל, מימיה ורימוניים, עם חגור מלא או "חגור פילים"; עם קפל"ד ושכפ"ז, פaucים' ומחסניות מלאות נזubits... עם נשק אישי: "סטן", "עוז", "צ'כי", "אפ-אן" או "יליל". עם מגל"ד ומק"כ, "זוקה" ומא"ג, עם מרגמה ועם כל שאר אמצעי-הלחימה... כי להיות בגולני, פירשו להתאמן עם כל הנשמה ולשאת בגאותה את

הכומתה החומה...
 להיות בגולני, פירשו להיות נגה או טבח או פקידה, לשרת בגודים, ב"סירות", ב"עוזב", בפלוגת-הקשר, בפלוגת-הנדסה או ב"מפקדה".
 להיות בגולני, פירשו להיות חובש, אפטנאי, ש.ג. או קשור, להפעיל אמל"ח מתחכם ולעשות "עבוזות רס"ר" ...
 להיות בגולני, זו אכן חוויה, חוויה אמיתיות של אימון ובעגירה !

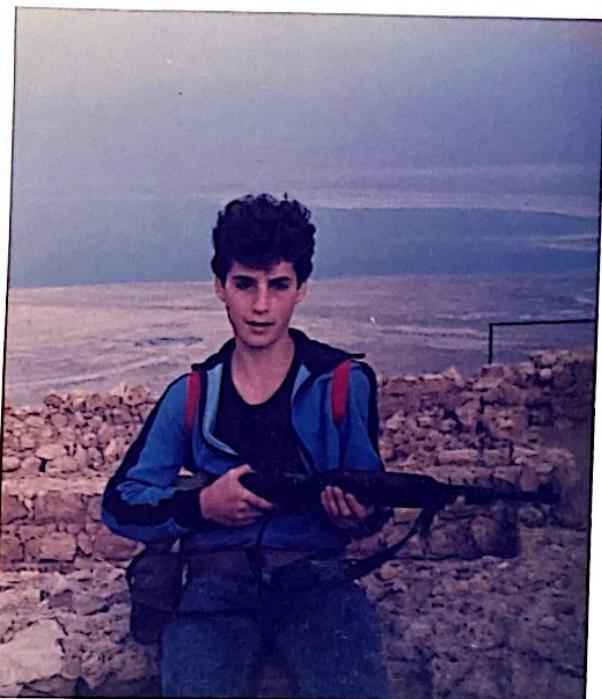
דריך הקרבנות של חטיפת גולני

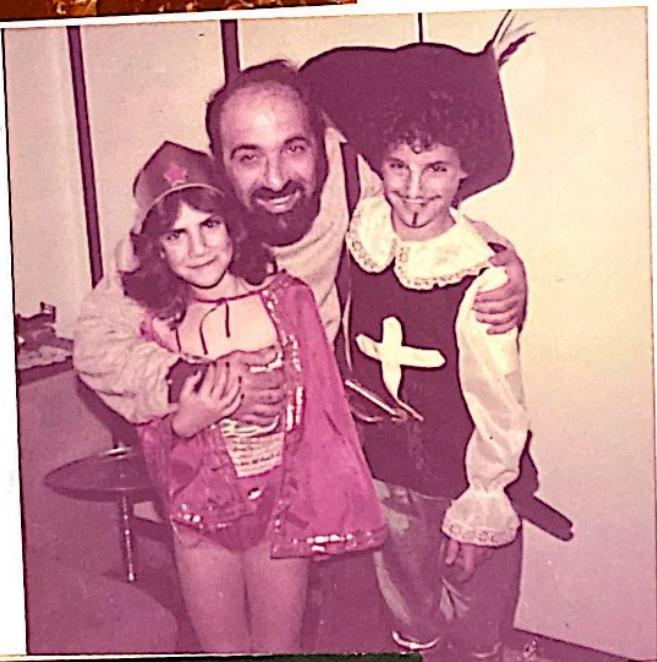

**גּוֹלָנִי
שְׁלֵי**

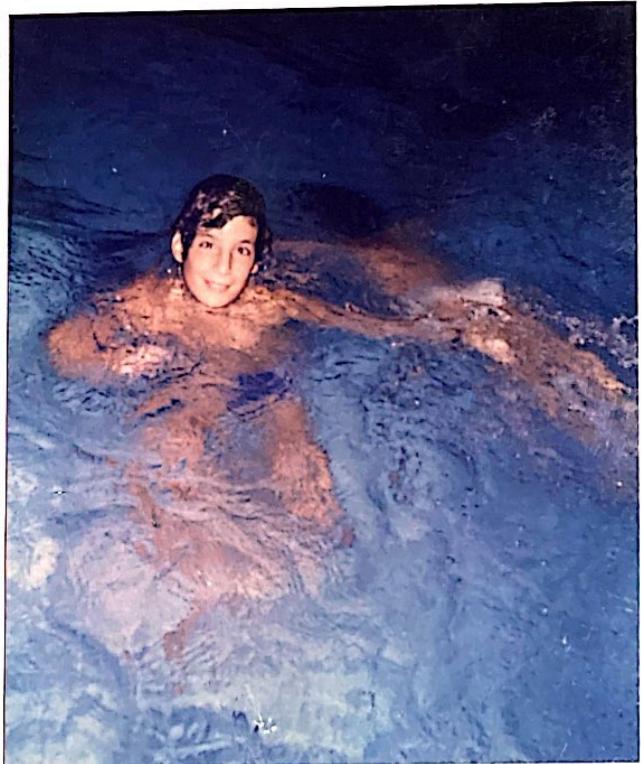
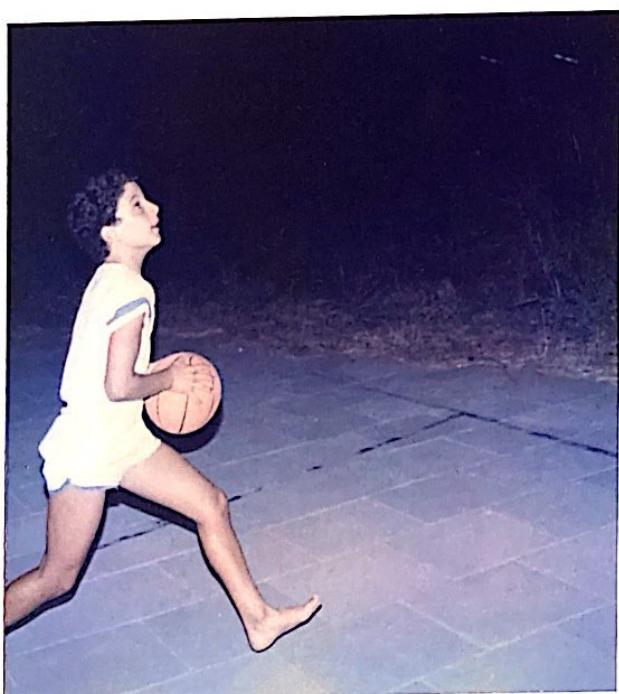

מתkopft ילווטו של יוסי

התחביבים של יוסי

מבר המצווה

רַבָּ טַב לְבוֹלָם,

בַּאֲחֶר בִּיצֹוֹ מִצּוֹוֹת הַעֲלֵיה לְתֹורָה
וְהַנְּחָת הַתְּבִילָן
הַגִּיאָה הַאֲסָר לְאַמְוֹן מִמְּפָר מִילִים,
הַיָּל בָּזָגְלָה אַבְדָּה אַבְצֹוֹת, הַיָּא גִּיל
מִיּוֹחָד בִּיהָדוֹת.

זֶהוּ גִּיל הַהַתְּבָגוּרִית, הַבָּא לְבִין אֶת
תְּחִילָת הַגְּשִׁיאָה בְּטוּל הַאֲתִיכִית.
אַתְּרִיאָה עַל מְעֻשֵּׂי וְדָבָר,
אַחֲרִיאָה לְהַבְּחִין בֵּין טָבָב לְדָע בְּכָל בָּעֵד
וּכְמוּבָן לְדִין לְבַחוֹר אֶת הַטָּב ... בָּעֵד,
לְבִין אֶת הַגּוֹנָת
וּלְתָת חַשִּׁיבָה לְכָל פְּגַעַת
לְפָתָח צְדִין וְהַתְּחִסּוֹת
וּלְדַעַת לְהַעֲנִיק אֶת מִזְדָּה גְּרוֹאַשָׁות.

זֶה הַזָּמָן וְהַמּוֹעֵם הַגְּבוּן
לְפִזְדּוֹת לְאַלְהָא אֲשֶׁר טָרְחוּ וְאַשְׁקִעוּ בְּיַגְוֹן.
לְהַעֲנִיק לֵי אֶת הַכְּלִים
לְהַתְּאוֹדֵד שְׁמַעְלֵה הַדְּבָרִים
בְּמִשְׁךְ כָּל הַשְׁנִינָה.

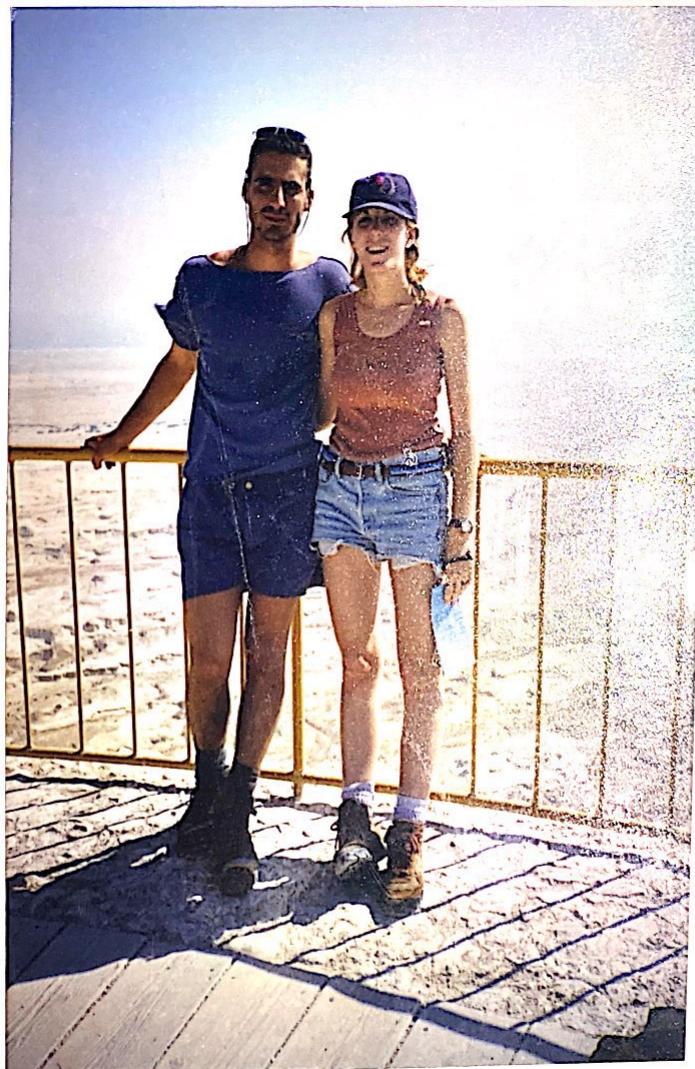
חַזָּה מִיּוֹחָדָה נְטוּבָה לְהַנוּי,
עַל כְּשֻׁעָם רִיפּוֹת אֲשֶׁר חַווִּינוּ יִיחָדָיו.

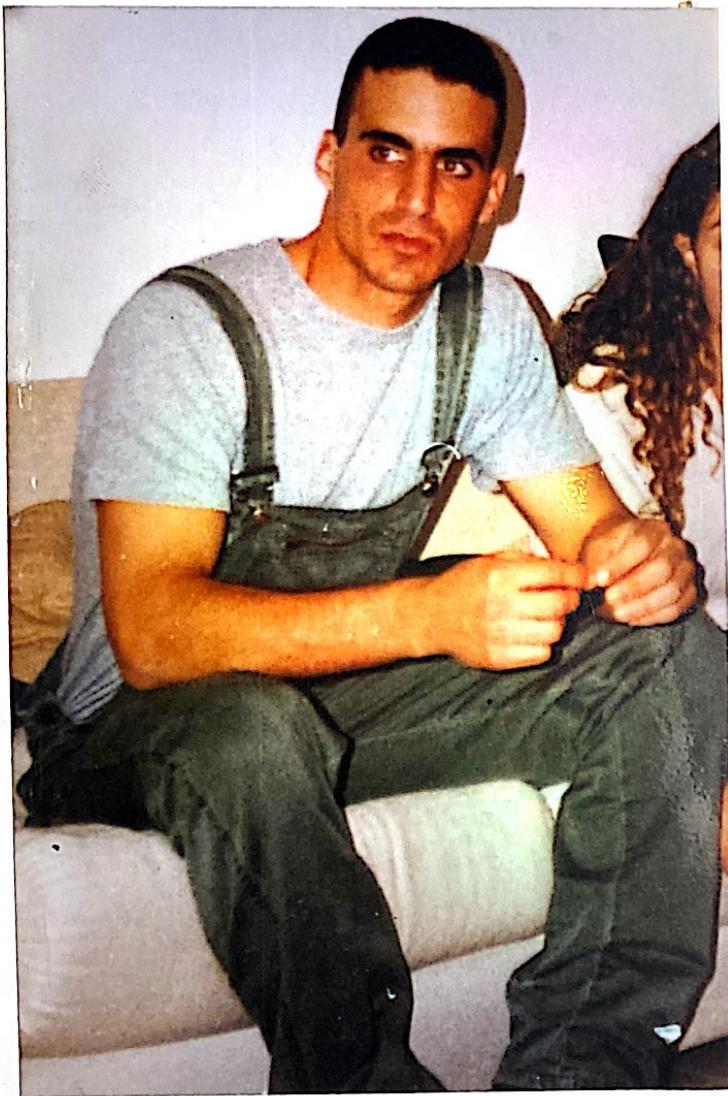
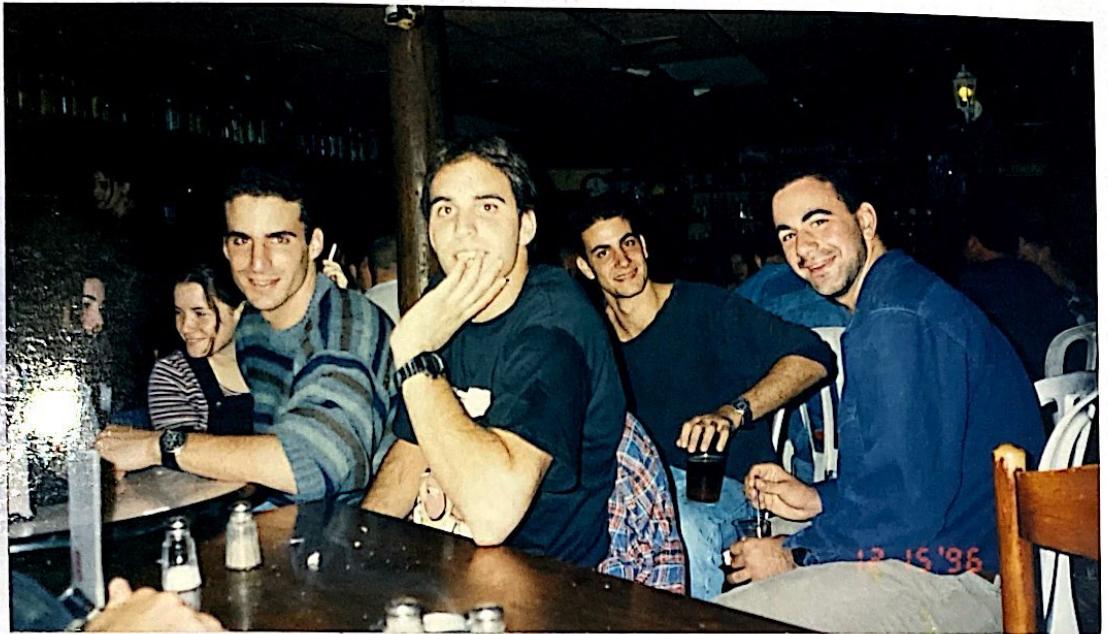
עַל הַחֲנוּךְ וְהַיָּמָס הַיְיָזְדִּים
אֲשֶׁר לְצַבְּבִיבִי לְאַדְמָם בַּעַל שָׁם וְאַוְתִּי
וְתְּדִיעָת אֲנִי יָחָד דָּק נִי.

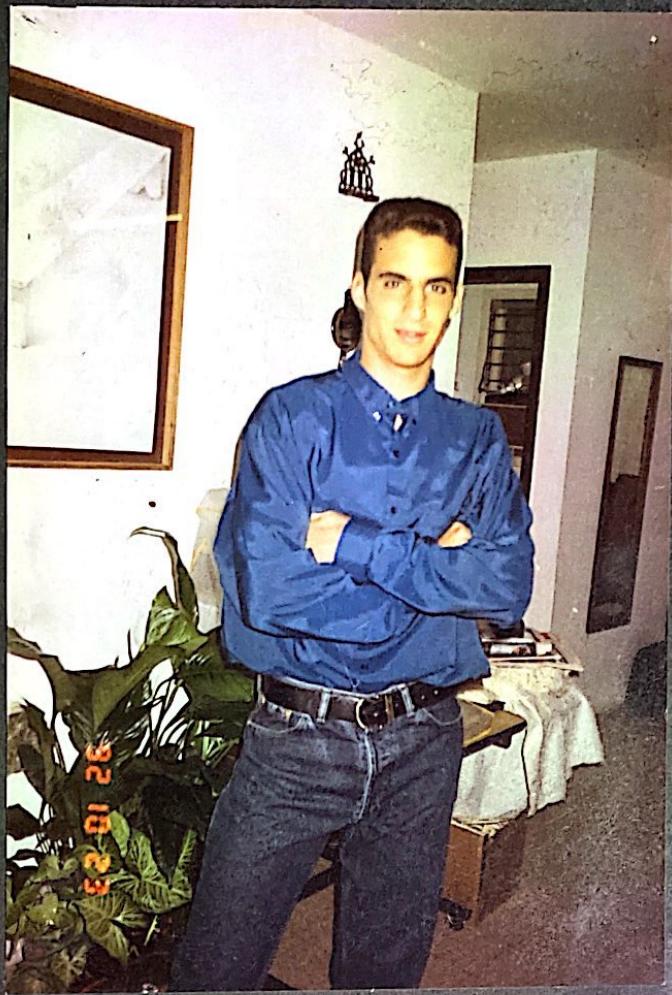
אַיְנָנוּ לְוַצֵּת לְהַסְּתַּבֵּךְ בְּהַבְּתוֹתָה
אָנָן בְּיַגְוֹנוֹתָנוּ בְּנָן לְהַבְּטִיחָה, כִּי אַשְׁתָּאַדְל,
לְהַיָּוֹת וְאָנוּ לְפָלָא אַשְׁר וְגַלְגָּלָת וְעֹז נְגַדְלָת,
לְהַיָּוֹת חָבֵר לְהָוֹרִי, אֲךָ קָם לְמַבְּזָבָת
לְהַוּוֹצֵץ בְּהָם, אָנָן בְּתַנְאֵי שְׁקָדָם. לִי אָמָן
לְחַלּוֹק עַל דְּבָרָם.

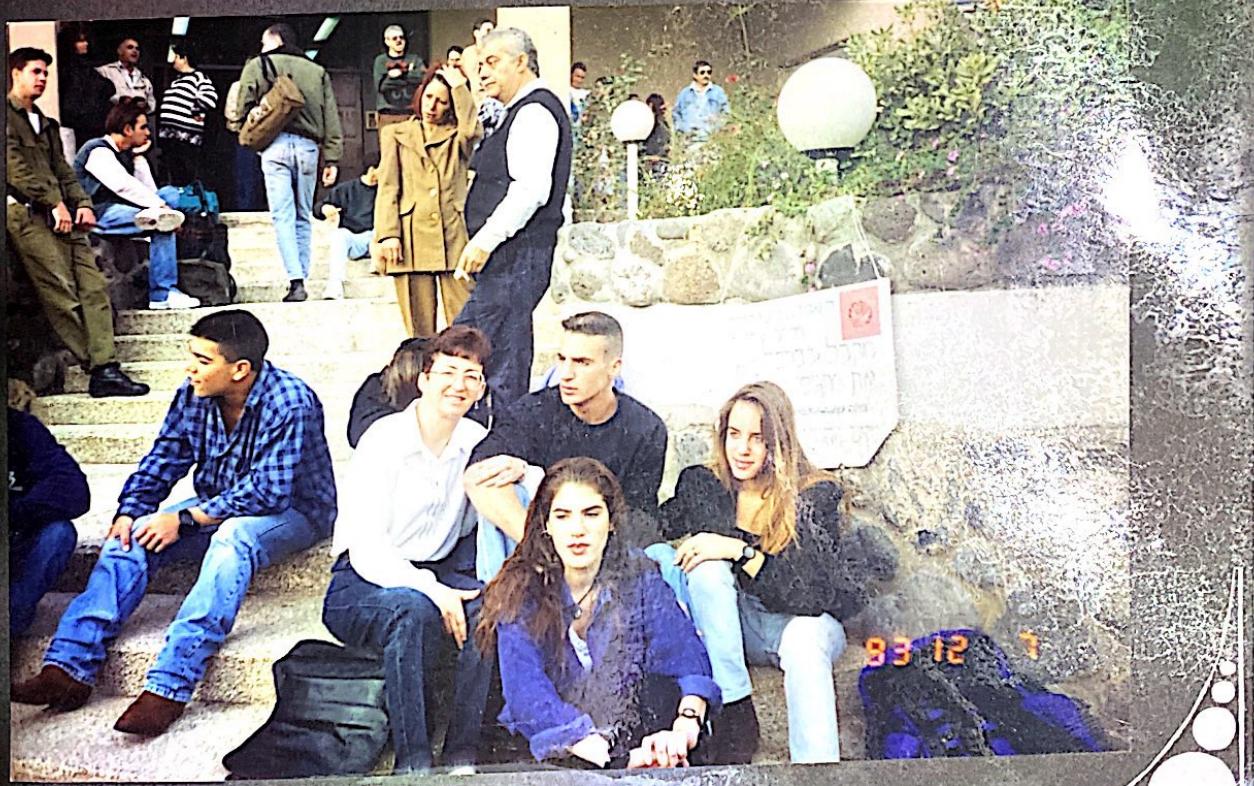
תמונות מתkopת חייו של יוסי ז"ל

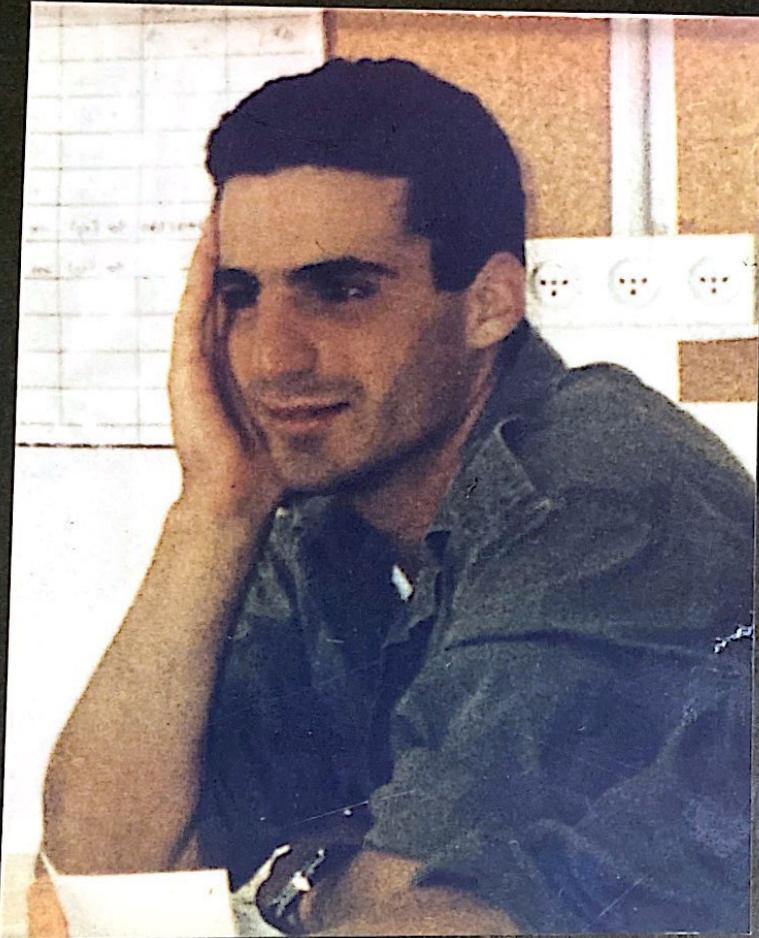

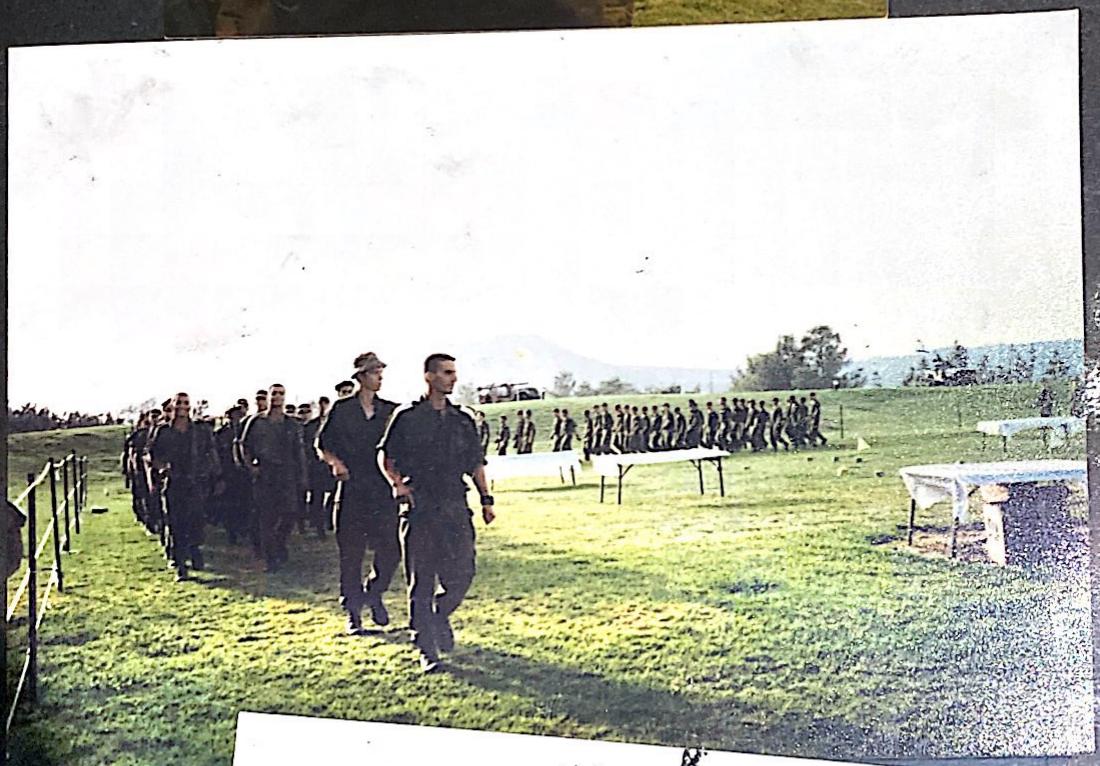

בלישכת הגיוס

בתקופת הצבא

סיום קורס קצינים

25/6/96 JII/2

Digitized by srujanika@gmail.com

دروده داده بودند و میگفتند که هر چند سارهایم، آنها نایجه‌ای را پنهانیابیم در میان راهبردهای قیصر نشاند، و این
درجه‌ای را که از طرف نهاده شده بودند همچنانی است که دلار نهاده شده باشد. پس از اینکه متعاقباً در مقدمه‌ی اولیه روز
پنجم در پیش از آغاز جنگ، این دو شاهزاده از این شرکت اخراج شدند، و این دو شاهزاده ایشان را در پیش از
ذوق این شرکت اخراج شدند. این دو شاهزاده ایشان را در پیش از ذوق این شرکت اخراج شدند. این دو شاهزاده ایشان را در پیش از ذوق این شرکت اخراج شدند.

۳۷۰ نهادن موسی

ב. נט N, סט 511 גולן - הרכבת (19-2-19)

לזהוּם הַסִּידָהּ נְגָשָׁן

שלושה קי"א מחרבּוֹל

קצין והיל

מיס'ירח אוד"

נהרין

מו לא פורסם נפצע באורח אנוש ונפטר מאוחר יותר מפ'. ציעו על שולחן הנitionים (לבני משפטו נמסרה הדרעה). לאחר היגיון והתנצלו ברכום לבונן תלופי אש בכדים בין כחות צה"ל למחלבים. מסוקים של חיל האויר ניסו לאטור את מניה המטען, אלומ לאל הצלחה. במקביל, ארע פיצוץ נוסף - שלא גרם לנפגעים או לנוק - סמך לモצב טيبة דרום-לבנון. ארגון חיבא' להה נטל את האחירות לשני האירועים.

בשעת הפיגוע היו הרמטכ"ל, רבי-אלוף אמנון שתק, וא' לח' פיקוד הצפון, עמרם לויון, במא"ג'יעון, שם ברוכו את מפקדי צ"ל לרגל השנה החישרה. הרמטכ"ל ואלה היבי' קור תיכון או תමול ואחר-הצהרים את דוד'י הכהן שנפגע בפיצוץ. בסיום התחקיר אמר הרמטכ"ל: "בלבוננו יש מלאה מה - יש כל המון אדרושים ופיגועים. מקרים לקבוע האם היה שיתוף פעולה בין המהבלים לאודויים לבוננים".

מאת איתן גליקמן ועמור רפסות, כתבי "דיעות אחרונות" שני הייל צה"ל נציגו אתמול, ושני חיילים נספחים נפצעו באורה קשה, בתתסוכנות מטהן הבלה בגיןה המרכיבית של רצועת-הברטולון בדורות-לבנון. סמוך לשעה זאת בחרה מפעילות מבצעית, ליד הכפר מארכבה, דרום-ית'מורחת ליישוב מגבעם, 3 ק"מ מג' רדר הגבול. לפעת התפוצץ ליר הכתם מטעז' צד' רבעצמה. מיר לאחר הפיצוץ נכנטו כוחות גורמים של צה"ל לאי-זורה-הברטולון.

צוותים רפואיים שהגיעו למקום החל לטפל בנפגעים וכבעו את מותו של דודן יוסי לוי (21) מקיבוץ כפר-חווב. שלושה פצועים - סמל יעקב ליאון (20) מניר-יעזון, סמל עמית פלד (20) מחייפה וחיל שמו טום הותר לפירוטם - פנו במקומם לבית-החולמים, "מכ"ם" בחיפה. החיל שש'

אלוף פיקוד הצפון אמר: "אנחנו אחורי עשרה ימים סוער" רום בגיןה, והיום הינו אירוע קשה. הכוח היה ברכו' חזרה, לאחור פעילות מבצעית, ואו הופעל נגרו מטען צד". האם יש הסלמה לבוננו?

"זה חלק מלחמה נשכחת: Mao הבהירות בארא"ב המ' חכמים הבירו את פעילותם, לדעתם בשיתוף פעולה עם הסורים. צרך לזכור שככל איזור הביטחון המושב יש מלחמה קשה".

מאות תחילת השנה נהרגו 27 חיילי צה"ל בדורות-לבנון. כתבתנו לענייני ערבים מוסיפה: ארגון חיבא' הודיע אמש, כי אגשי פיצזו את המטען שפצעו בלחמי סיריה "אגוז". "הדר המבצעים של התחנגורות האיסלי' אמיתי" - כלומר חיזבאללה - מסר כי "חוליות החל חسن בקר ביצעה את הפיגוע לציוון ים הולו ותו של מושיע הא' נשות האימאם אל-מהדי ושל ישו הנוצרי".

מחבלי החיזבאללה הפעילו מטען חבלה גדול

כ"ג ק"מ צפונית לאבול הצפון

כח של סיירת "אגוז" עשה את דרכו חורה, מפעילות מבצעית,

כשלפתע הפעילו מחבלי חיזבאללה מטען צד עוצמה

• סרן יוסי לוי נהרג ו-3 לוחמים נוספים נפצעו

• מאוחר יותר נפטר אחד הפצועים על שולחן הניתוחים

• הרמטכ"ל: יש מלחמה לבנון

• מאוחר תחילת השנה נהרגו 27 חיילי צה"ל בדרום-לבנון

הקטין שנפל

סרן יוסי לוי ז"ל

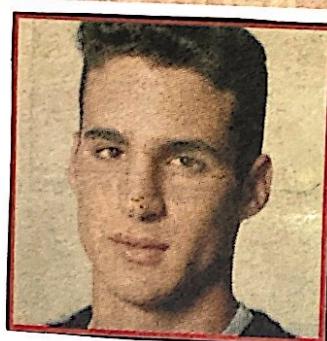
"תרד מחר לחדר המיוון, הבן שלך נמצא כאן" – פנה_Atmoel בון מנהל בית החולים מב"ם, ד"ר יצחק זיידס, לר' מיכה סלן, פנו מנהל מחלקת בירוגאיותסה ולסתן. ד"ר סלן מיהר לחדר המיוון, ושם ראה את בנו עמיות פצuous קשה מסגועות של ריסיטם בחזה וברגליים. בתקרית בדרום לבנון שבה נפצע עמיות פלד, והרגנו שניים מחברינו לסירת אגוז, סרן יוסי לוי וחיל נסוף, ונפצע גם סמל קובי לייאן. הודיעו намשרה לשפטו של ההרוג האחד.

בשעה 13.00, הופעל מטען גדרול מאור ליד הכפר מרכבה בדרום לבנון. נפיקדו של סרן יוסי לוי, ליד הכפר מרכבה בדרום לבנון. הכוח היה כדרכו חזקה לשטח ישראל, ברגל.

סרן יוסי לוי נהרג במקומו, ושלושה לוחמים נפצעו, האחד באורה אנטיש, ושניים אחרים באורת קשה. החיל שנפצע אנושות טיפול במסך חמיש שעות בבית החולים רמ"ם, אך הרופאים לא הצליחו להציל אותו חייו. מבית החולים נמסר, כי מותו של החיל על שלוחן הניתוחים, לא יכול היה להימנע גם אם הפינוי מנהה המוקם ועד לחדר המיוון היה מתנהל על פי הנהלים (על העיכוב בפינוי – בעמוד 4).

מיד לאחר הפיצוץ הוחשו למקום כוחות גדולים של צה"ל ובן מטר

סימ ומסוקים של חיל האוויר, שהחלו בחילוץ הפצועים. מפקדים בכירים של צה"ל הגיעו למקום וביצעו תחקירם ראשוני. נראה כי מדובר במטען שוחטמן בלילה. חיזבאללה נטל אחריות לפיגוע.

סרן יוסי נקשר ליד חברו שנהרג לפניו השנה לבנון

"הינו זוקים לאלהים
שלא יכח אחר"

סרן יוסי לוי

צילום: חיים אולאי

על קברו של סרן יוסי לוי ז"ל.

מאת יהודה גורן

בחלקה הצבאית בבית העלמיין בני יהודה ברמת הגולן, הובא אחמול למנוחות סרן יוסי לוי ז"ל, בן 21, מפקד בקורס תירב, סגן מפקד פלוגה בסיירת אנג'ן. סרן לוי נטמן בסמוך לחבבו דותן בرك שנחרג לטני בשנה בדרות לבנון.

בית העלמיין הקטן בנבי יהירה היה צר מלחייב את מאות החברים לנשך, קרובים ובני משפחה שהגיעו להלויה. אלף פיקוד הצפון עמרם לוין שספר לנופל אמר: "הא"גנו לא נפל רחיק מטהע"ז" ובכך הוכיח כי לפחות היה דוח, שאף הוא שרית בסיירת אגוז ונפל במלחמות יום כיפור.

האלוף לוי דיבר על גורל משפחות רכבות בארץ בו הורים קוברים את ילדיהם הצעיריים וכיידר הורים מגורלים ילד לתפקיד רת, לא כדי שיטול בידי מרצחים של פליטים.

האלוף לוי הביע צער בפני המשפחה על שברכך בה טראגיית הצבא מחוויר להם את בנים ואמր, כי אין ניחומים לאם שותיקה את בנה וגידלה אותו, ולא בשתיכח את בנו. מפקד חטיבת גולני, אל"ם אסף ארת' הוא לנופל והעליה על נס את תרומתו לסי"י רת אגוז ולחטיבה. מפקד היחידה הוכיר את המסלול המהיר שעבר סרן יוסי לי בסיירת אגוז ולאחר פחות משנה וחצי של שירות בסיירת מונה למפקד סגן פולוגה.

הריו של יוסי, דוד וענת, ושתית איהוותי, רוני בת 15 שלומית בת 19, עברו מירושה לים לצפון עוד לפני שנים. תחילת התגورو בקיית שמונה, אחר כר' בכפר סאלד וב-4 השנים האחרונות בקיבוץ כפר הרוכ. אביו של יוסי, עובר כרופא משפחה וילדיים בישובי ים דרום הגולן וקרין.

יוסי ויל' היה אמר להשתחרר ביום ואלה מצבא והכצע, אך לבני ומונ' קצר חתום על שנות שירות נוספת.

חבריו סייפו אתמול כיצד עברו בשלום פיצוץ אחר שאירע לפני ימים אחרים כלבי נון, וממש על ספר יציאתם מהאזור, ארע הפיקוץ הנורא ליד הכפר מרכבה, שטל שני ים מחביריהם ליחידה.

צְבָא הַגָּנָה לִיְשָׂרָאֵל
יְחִ' דֶּצְמֶבְרְן 01044
כ' בְּטַבַּת תְּשִׁנְיוֹן
30 דֶּצְמֶבְרְן 1996

משפחה לוי יקירה

סרן יוסי לוי, זכרונו לברכה, נפל בפעולות מבצעית בדרום לבנון, ביום י"ד בטבת תשנ"ז, 24 בדצמבר 1996, בעת מילוי תפקידו כמפקד הcta.

יוסי היה בעל דמות של מנהיג. דמות נערצת וראויה לחיקוי. תמיד ביצע את משימותיו על הצד הטוב ביותר והפגין מקצועיות, רמה אישית גבוהה, חתירה לשלים ומצוינות.

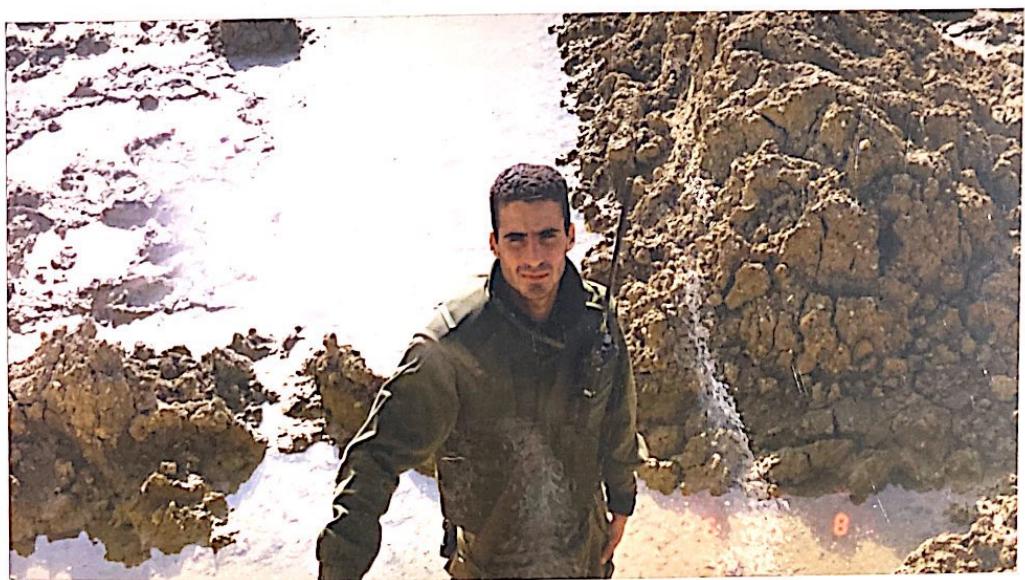
יוסי היה בעל מוטיבציה גבוהה, תמיד האמין בצדקת הדרך, ובכך הקין בטחון לפקדיו ולמפקדיו.

וחידת "אגוז", מפקדיה ולחמיה, נפרדים בטרם עת מכךין, לוחם, חבר ומפקד, אשר תרם לחבריו וחלק עימם את ערכיו, אשר הביאו איתם מבית הוריו.

מפקדי וחיילי יחידת "אגוז" ומשפחה גולני מביעים צער עמוק וכאב רב על נפילתו של בניםם.
משפחה יקרה - חזקו ואמצאו.
מי ייתן ולא תדעו עוד צער.

יהי זכרו ברוך

ארז צוקרמן, סון אלוף
מפקד יחידת "אגוז"

110, קב' גן כהן 11/1
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון
בבנין גן כהן

110, קב' גן כהן 11/1
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון

110, קב' גן כהן 11/1
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון
בבנין גן כהן

110, קב' גן כהן 11/1
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון
בבנין גן כהן
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון
בבנין גן כהן
הסנה ה-1986 נספחים
לעקב רשות בניין ותכנון
בבנין גן כהן

ציפוי רפופורט / מבוא חמה

"לְדִים-בָּזָמֶן לְמוֹנְדִים"

כasher וראיינטן ייְגַע שט עשווה. ויחי' שמי,
ויהי' האדם אשר הכת ב' - ליראשוועה,
תשבות שכאשר אקדמי ואתיה קבוחת קואה,
אוכז לבצע בענין עזאי!
אין זיין אויעז עזאי,
עד אשן האחסבות הלוי, הייש חילן בלען ערניד - אין העבר.

לענץ לאיזט לבייד כאשר רזקען לך,
וידעען כי איעשה הכל לאערט.
אנזיבען הדברים, האשטען לקדול,
אין שלא אונזיבען - תאייז ייעט לענין כלומ - את התחשובות-להם;
כען הנראת - שען ושואגען חזושם הם תקומות העיקרי,
לייעבדת שהיה ביכילווען לך לי אונשול בדוקן - למאן איתן...
העכט אנטה" - לאטת הבדור,
ובברען שען קשו זאג אף אדם לא יפבר.

ה" גולדוונט חלעט עם השעים,
ואונ האשטע איזון-בתי רזזדים...
זענען פרידוט, קעפערם וחתמולות חדשות,
הכירע בען אוד נביס וחויען בכל צוות שובי שעריך לחויזט.
זוע אנטבו כי לאוות הצער וככאמ שבדבר,
ש לחויזט ועקופיט קשות בריזם - ולוי, לאען גאנט גאנט...
בשלב זה של תי העכט לאוות דרכ - וטיד שנור ואונן,
העכט לאט הקדול, אשר כויחד לתרלאווען הקעה בענץ - אל העולם להרבזען...
ובכן - אדא ואחציד בענץ בענץ בענץ,
שאשטי לי דזקנא, הצעט עוכס - אשר עזון לעזונה-לי, גומ' לי,
וון ייעבען לך - אנטבו לך זונט שעריך לבקש ברים,
ה' - **ה'ת'ת'בָּרְגָּן** ג'ינזד בו לאוון כי הצעט לא גפעגען להוואין ובזעט בפאנט האחויזים!

ו"ז, תיימ - כאשר האחות הקעה אסוקלה ללביש בענין אל העולם,
ואבעען איזוע הדחקען אונען כל האלא אטרפֿן בעה האדם וקורלען,
לא ישאר בענין דבר עספ' ליאו לך - שלא תדע... אלבד -

"תונְדָּה"

הונְדָּה עלן כוֹן שאוילם לא הצעקען ליהען - בכוֹן שאשאו על נטויו,
בתוקה שיש בהלח וטיפֿלִיס' הדוזים לתוכית עטן.

ואנן - אנטובר כי שען ושואגען חזושים,
הס אשר אנטזיטים אווען דיאווארן לבוש באלטן-בזען ליאודים...
וון (עירן) אונען אנטזיט למאן פֿיזם,
שלא אוואר אנדזיג איזון אינזיטם - פֿקט גווען,
אונען חילן חשיבות אונען - חילן עטּוּפּוּן,
... **אנן אווננטן נוונט - אה שען!**

7.12.93

הקרעען אלין אונען פֿעלען אווען בזען עטּוּפּוּן,
תאייז הייע יחד אונחן לא הצעט בירען...
ואנן שייזער אונען כי הצעקען גּוּפּוּה בזען ווּזְאַהֲרָן,
דאע כי יוועט אטּוּן - עטּוּן לשאוד עזען,
וונם אם יהיה קשי וועל-שם בחוץ, בעילם הקדול,
זונד כי יש אחותה פֿעלען בבלען אשר אונקעען ואונטערן אונטערן - יותר אהמלן!

... אונן

כג' נזקנות ות' צו
צ'ו מושבת אלתק מחרטן עז' צו
כיאו זותקו רוחיות גראומות
שפתאות מגארה,
פאנגר - אין לך תחן צו זילך.
כאר שפאנש יוד
צ'ו חונגר עז' גראטר הפלוט טיפע
בע נמץ פאינט גרא, נמי גאנד אמא
ו גווכיך ווומן גיאמן עז.
כאר שפאנש יוד
אייה יונך צו זונע עז'ר מגאר
אייה חורב ליז'ר נקאנט - גז' זונע טיפע
אייה כרזה צווען צוילטום צוילט, צוילטום צוילט
נאנטום צוילט איז'יג נאנטום
נקרואם צווען צוינט עז'ה נפוגו.
כאר שפאנש יוד
צ'ו מונטן צווען צו עז'ה גלען
נמיוק גאנוואן, גראר
יענער ער גער צוינה
... צויל...

כותבים לזכרו של יוסי

יפה שליל. הדבון שליליך אהבתן, נהרג, ומלא, מטבחך עד מת רצח אתך.
ככ, החיים חוקים מהבל, ונורמה ההפקרות, הטעפהה מסביבה כדר
גיל, סואלון. אבל מאה הקהה - כלום בבר לא אותו הדבון. מ謝ירות של
כני טון ורבותת לכל אחד בסע על הלהב. אתם יוסבים בסלון, למסל, נאע
ליים זיכרונות במנוע עם הדיזוזק ופתחתם מתחיקת נאפקם, בסבב
בכ נתקל בתמונותו, אך אפשר להיזין, את שואלה, בסתאה שוכב ספ.
וקר לו מתחת לדוברים. הורג אוחץ להזיר בכל בוקר, שטוא כבר איננו
לן.

אבל הוא יישנו לך. הוא ישנו לך מנוח, רק שאיננו רוזה אותו. הגשכה

את יודעת שאוי בלבך אהוב את בלבכם,
ובכל מה שהייתו רוזה באמת, זה שתמתשיינו לzechok
zechok בריא ומטוחרד, בטהות נפשם בסלון.
ובלי להפסיק פתאותם, בנעל שאותם נזקרים
ש'קר לי מתחת לאדמה'

שלו - אהבתה, בלבביה שלו, שלמה ובריאה - כלום לא קודה לך. ובלבם
למעודם לא ישרה לך, כי היא הניצוץ האלוהי שבונם, ובבצן מהיא דה'
אלבונם. מה שאמד, זה רק גוף שלו. האוטובוס של הנשגב, שמלאו
רעיון. ורק האוטובוס הרייך, הסבור א'בקולקל', שכן סע מתחת לדוברים.
לעוגן - כמו שאמרות אגלונו בקהל יסידאל - שלום.

גשכה לא קבודה בלבך

"אל התסער בעליך, ורזהה בלבך לעזוק לך:
פה אושרו מגנה האימוניב, הסייעורים, העונסן והחותם, והלכאיים.
על בחרההההה. כאן, איבת שאוי נבצא, בבר הכל צובו אין כאן יסדים
סחוריים, ואין רוז. ובב ליש' שתויעי צובו ליש' הלהוא וכבלתי להען
קצת מהתוטה הוה בלבביך, יקרה שלן."

"אבל אין לי אליך ג'סה. כי כדי שתתסמעו אותי, ביחס הבסר שלך,
אני צריך בליך נסמן, והבלוי גסמי שליך אמר. ולמרות זאת אני בול לך
תקפיך אליך דרכך לבך. דבריו אליך, ואני עזנה לך דרכך מהחסנויות.
אהודה לך אבודהשאות. אעגה לך, מאילו אני חוי בגוף הבסר, ורק נבצא
בארץ רוזקה, אבל שתויעי. שאוי ביל להזבבך רק אל לב פניו. ולרך
במי האחים. אני לא יכול להזבבך אליך, כי הוא תפס בולו בעזע.��' הדין
ג'סן, חוויה שליך אליך, וזה מושיעך אותו במליל' תפסו. פנו לי אהנו
ג'סן לי אהנו נקי לך. אותו גאנזעהו"

שאכני ל' שטוח כל האסיד הנדרל האינסופי הזה שניי חזה, אך
עד ההז הענק סט ל', הצעד של', מהצעד הזה סלק עלי'. רתמי^{על'י}, ואל תצעורי לעלי' בליך. חרי אם היה ירצה באלו' אחוות' כצוב
לי' - היה על לי' יותר לשאות את הפרידה, טוב לי'. את חיותה לאבון

שchan ל'. אך אסיך לך שהצער שלך
היא כלך נהרא, רק גובל לא קד

בליה עלי' את הרין, שנכח זו.

הדי' מיזו של אדם קצובים לו - וס'

לי' נבנה. נברתי את התפץ של עלי'

הארהה בניגול זה. תחוי עם העובה

זה. שבל' אותה, קבלית את השאה, אך

רי' באה ועסדים, באה אליו - ואני אליך

ץ' לא אשוב בחוץ אלה, בדרכם בסור,

רק מודה נסבה. בלב, במחשבות. אך

אסיך לך את זה?

זו כמו סכאויר יש כל הומן ג'לי'

שלחיזה, ואת לא דואה אותן. היו צדר

ב'יס להבב'יא אויז קוופה, ש'הרגנס' את

גלא' גלזריה הכלתי נראים לתרער

ונזות', סאנט' גולד' מגונשטיים שלנו י'ץ'

ל'יז' להאות ואת אדי' מבינה טגאליס

גאלה' קיטס' באויר', ל'סוז' צע

האט' גבעום אל הקפהה, תא לא דזהה

אתה' וביה' אני, בוש גול' הטלוזיה הרא

לה' בזאיה, לפני שגועו אל הקוף'

בד' אונ' קיט' נאה, רק של' - אין' קיפפה מתרגנתה, בלבד אוננותה.

אוני' קיט', אבל בהדר' אנד.

יב', כל זה לא כליך נבנתם אונך, כי את מתה לתקב' אותו, ואיא'ז'

ש'ה. ב' הבית' סבל' אותו' פעם - פסק מלודיות. אבל אני קיט' - ו'ה'

הבן' פודים לחות' אונכ', בלבד אלה' הגסמיים. את זריכת' לנסת' כה

ל'גאנ' אונ' אונ' נא.

אל' תבצל' אותו' ואת דזונתי. את ידעתה שניי כל'יך אהב את
בלבך, וכל מה כהיה רוזה באנט', זה שתמשיכו לזכוק דחק ברא

ומטה', כסאות' נפושים' בסלון, ובל' לתפסיך פתואם, בוגל' שאוטם

נודוט' ערker' לי' מהות לאהבה, לא' קד' ל', ו'ה' אונ' י'יט', ואני נבניא אונ'

ב' כשות' שבוחים, ומצעער אויר אונ' את מהחרבים' לי' את המביס'ה.

אי' זא' אהב אתם. איזה אהדה, את הו'שבת, אם לא אתכם?

זא' זי' שע' שאה לא' חופסת את זה בוגע, אבל רק ל'גונ' יש' גהומות.

ב'ז'ה' גושב', אני' בול' להרים נאל' מקומות' ברזוניותה. ואני' אהבם.

את זדעת איזה תבכל' וזה נברורה לבם שאונ' פה, אתכם, ש'בוח' קיט', ואני' אהבם.

אי' זט' לא' שונע' אותו' זה כב' בחלומות' הוועעה האלה', שאה עדרת,

ו'קאנ' לא' נסבע. ואת' ידעת' כמה אני' אהב אותו', ובכונגה אני' לא' זט'.

בד' גל'זון ערker'.

*זאנקון נטול' איז'רים והוועע, בו אני' נמצאו בעית, כל מה שניי מאהה

ו'זאנקון, זה' זאנחוי את ההיון' החונט' בז'ה' זאנחוי. ביזה' עס'

בל' זאנקון זה' ל'תונס' עז'ויה. בגעשה, בונסעה נאנק', את לא' זאנק'

זאנ' זי' זאנק' עז'ויה. אין' לי' זי'ים' ל'סניא' זט' זאנ' זאנק' זאנק'.

אי' לא' גאנק' אונם' בספ'ל', אני' זאנק' מאנס'הן, זאנק'הן אונם' עז'

זאנ' גאנק' אונם' עז'ויה. לא' ל'זון' גאנק'הן' זאנק', היל' זאנ' זאנק' זאנק'.

זאנ' לא' זאנק' זאנק', אם' תיעשי נא', זה' זאנק'הן' זאנק'הן' זאנק'הן'.

כל זה לא בלבד
מנחם אותו, כי את
מהה לחבק אותו,
ואיא' אפשר. כי ה'ביה'
שהוביל אותו' פעם -
פסק מלודיות. אבל
אני קיט' - ו'ה' המונ'
ערוצ'ים לחווה
אהבה, בלבד אלה'
הונטמים

אל' תבצל' אותו' ואת דזונתי. את ידעתה שניי כל'יך אהב את
בלבך, וכל מה כהיה רוזה באנט', זה שתמשיכו לזכוק דחק ברא
ומטה', כסאות' נפושים' בסלון, ובל' לתפסיך פתואם, בוגל' שאוטם
נודוט' ערker' לי' מהות לאהבה, לא' קד' ל', ו'ה' אונ' י'יט', ואני נבניא אונ'
ב' כשות' שבוחים, ומצעער אויר אונ' את מהחרבים' לי' את המביס'ה.
אי' זא' אהב אתם. איזה אהדה, את הו'שבת, אם לא אתכם?
זא' זי' שע' שאה לא' חופסת את זה בוגע, אבל רק ל'גונ' יש' גהומות.
ב'ז'ה' גושב', אני' בול' להרים נאל' מקומות' ברזוניותה. ואני' אהבם.
את זדעת איזה תבכל' וזה נברורה לבם שאונ' פה, אתכם, ש'בוח' קיט', ואני' אהבם.
אי' זט' לא' שונע' אותו' זה כב' בחלומות' הוועעה האלה', שאה עדרת,
ו'קאנ' לא' נסבע. ואת' ידעת' כמה אני' אהב אותו', ובכונגה אני' לא' זט'.

*זאנקון נטול' איז'רים והוועע, בו אני' נמצאו בעית, כל מה שניי מאהה

ו'זאנקון, זה' זאנחוי את ההיון' החונט' בז'ה' זאנחוי. ביזה' עס'

בל' זאנקון זה' ל'תונס' עז'ויה. בגעשה, בונסעה נאנק', את לא' זאנק'

זאנ' זי' זאנק' עז'ויה. אין' לי' זי'ים' ל'סניא' זט' זאנ' זאנק' זאנק'.

אי' לא' גאנק' אונם' בספ'ל', אני' זאנק' מאנס'הן, זאנק'הן אונם' עז'

זאנ' גאנק' אונם' עז'ויה. לא' ל'זון' גאנק'הן' זאנק', היל' זאנ' זאנק' זאנק'.

זאנ' לא' זאנק' זאנק', אם' תיעשי נא', זה' זאנק'הן' זאנק'הן' זאנק'הן'.

כשרינה פנטה אלֵי ובקשה ממני
לשאת את דבר ההורים השכולים,
נבהلت מון הנטתייכות למסגרת
ובכלל - מון הרעיון.

אך למחורת, קמתי עם תחושת בטן עמוקה
שאני חייבת!
חייבת לייסי שלוי, חייבת לאחוי שלום,
חייבת לכל החילים אשר נתנו נפשם
על הגנת הארץ זו -

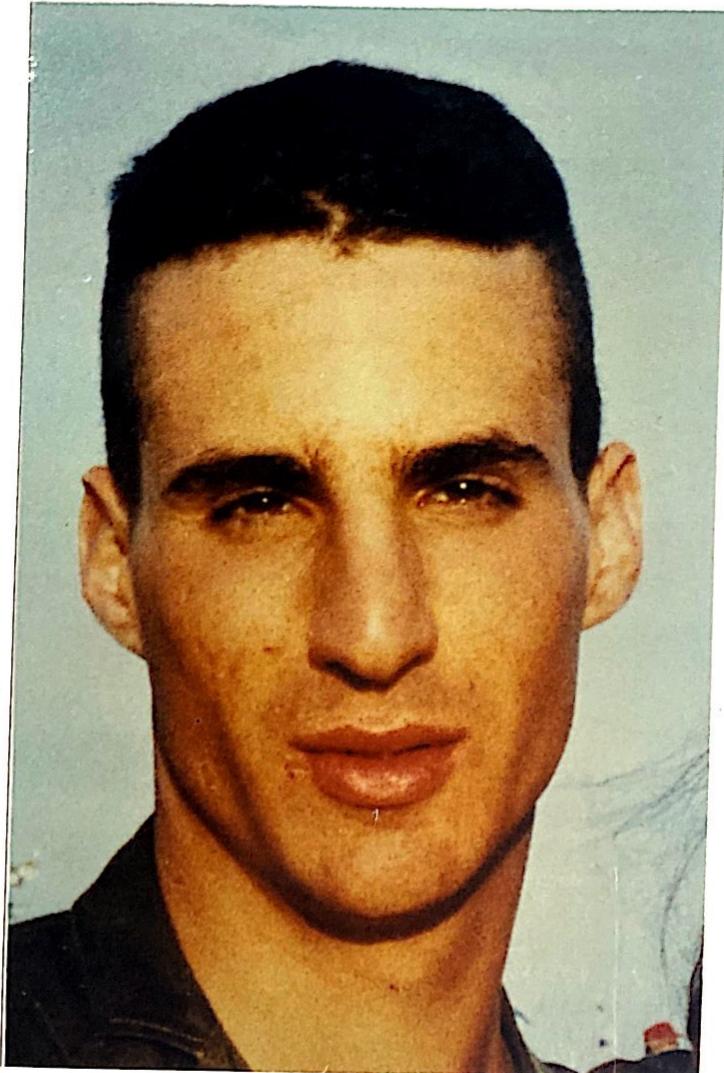
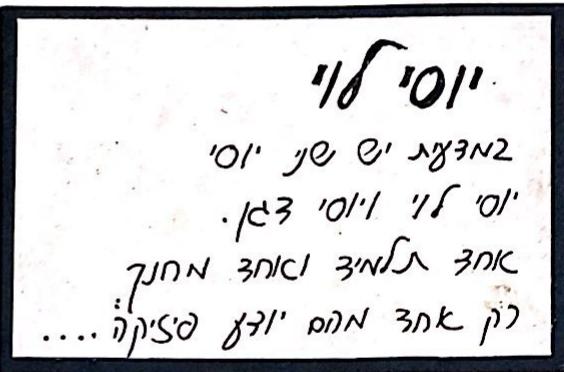
להזכירים באנו, על ההר הזה, ביום הזכרון הזה.
להזכיר אותם ואת העובדה - שבזכותם
אנחנו כאן - על האדמה הזה.
אדמה קשה, שגובה מהיר יקר מכל
אדמה שבה אבות אומרים "קדיש" על בניהם -
אך אדמתנו היחידה!

והם - לא אנחנו - הם הגיבורים האמתיים.
הם, אשר במסירות ובאהבה - שומרים علينا בגופם.
הם, אשר בעוז - הולכים בראש ונגעים ראשונים.
הם, אשר בכח הפיקוד שלהם - מובילים אותנו.
עירים צעירות, תוססים, אופטימיים,
מלאי בטחון ושמחה חיים, אמיצים,
טופסים פיקוד בשיקול דעת ורצינות מדיהימה,
בצניעות, בתמיות ובאמונה שלמה, שעל הארץ זו -
הם חייבים לשמו.

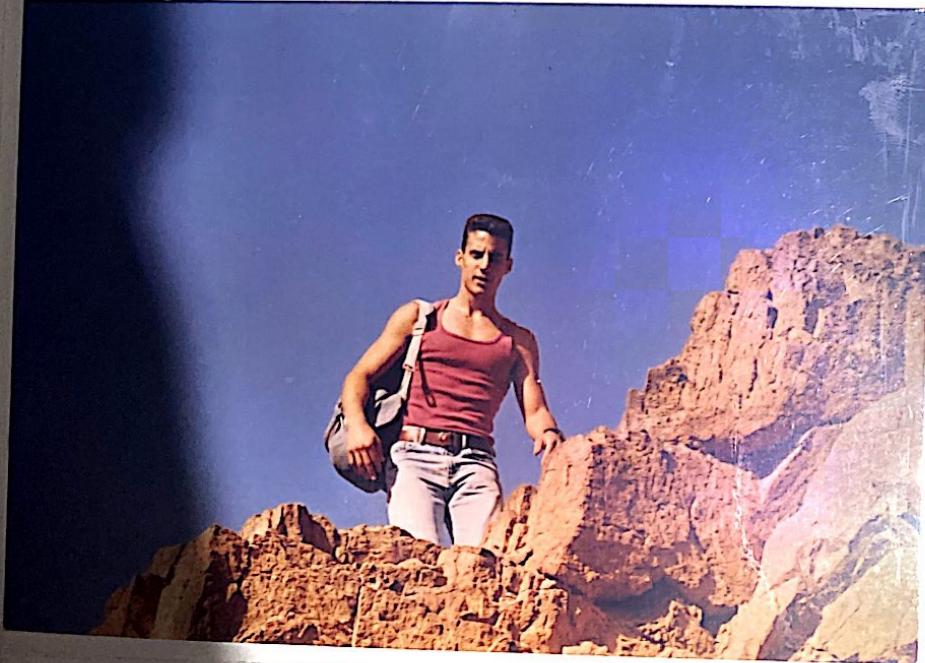
הם, אשר בשיא צמיחתם נגדעים - הם מגש הבשן.
בנו - המשפחות הנשאות -
אשר נפלה בחלוקת הזכות לגדל אותן,
לחנן אותן לאהבת הארץ זו,
لتמוך בהם, לה庵 אונט -

בנו - הם ממשיכים לחיות - יום-יום, שעה-שעה!
רק שעתה, לאחר מותם, התהפכו היוצרים:
הם מנהים אותנו, הם נותנים לנו כת.
בקונכיה הנוחמת קינטו של הים,
לנצח העצב ירחף על שמחתנו - בען.
כימאתנו הם הילכו -
ובנו - הם נקברו.

אך אנו יודיעים שאיננו בודדים.
התמייכת והאהבת השופעים מפל פינה
הט, הם ההורחה
שי הציבור העצום הזה והעם כולם -
מרכין ראשו בחערצת, בגאון ובדומיה -
בפניך - בן יקר
ובפניכם - תפארת בניינו.

כמו פרח
הנושא אל השמש
צמח
בஹושיטיך ידיך
אל כל היפה
כמו פרח
המעמיק שורשו
פרסת רשת
ללבוד
האמת
כמו פרח
נקטפו חייך
בדומיה
אולי זעקה
אולי גם פרחים
זועקים?

הו לא אוכל לשכו
את גופך נח ללא חיים
לא, לא אוכל לברווח
אלוהים אין פה רחמים.

הו אילו רק יכולתי ל לנכת
ולמות במוות
הו, אילו רק היה כי האומץ
az היהתי איתך.

הוא לא אשמה אף פעם
במקום לא יהיה שני
לא, לא יהיה שוב טעם
הלוואי מתני אני.

כמו אנחנו מתגלגלת
לא מצא פשר להחי
הו, זר מוקוללת
מי יביא קץ לישורי.